

Store Bededag

Den dag vi i dag kender som "store bededag", blev indført af Sjællands biskop Hans Bagger. Han var en foretagsom mand og fik i løbet af sine to første år som biskop indført tre faste- og helligdage i sit stift.

Den anden bededag blev til lov den 27. marts 1686. Den blev kaldt en "ekstraordinær, almindelig bededag" og gjaldt i hele Danmark.

Aftenen før Store bededag blev der ringet med kirkernes klokker, som tegn på, at der ikke længere måtte drives handel, og at kroer, teatre skulle lukke, så folk kunne gå hjem og forberede sig på bededag uden druk og hor så de var rene, når de næste morgen skulle i kirke.

På selve bededagen måtte folk ikke arbejde, rejse, lege, spille og lignende, før bededagens kirkelige handlinger – gudstjeneste, højmesse, tolvprædiken og aftensang – var overstået. Grunden til at man lagde bededagen som man gjorde var, at den faldt sammen med "gangdagene". Det var optog om foråret, hvor man med præsten gik ud over landsbyens marker for at styrke årets høst. På gangdage lavede man kirkelige ritualer og tekstlæsninger.

Måske skyldes placeringen af bededagen også, at kongen kunne bede sammen med københavnerne på bededagen, inden han drog ud på sin årlige sommerrejse i landet.

I dag ringer man stadig med kirkernes klokker Store Bededags aften, men der er ingen krav om, hvad man skal lave og ikke lave.

Til gengæld er det blevet skik at man spiser varme hveder. Det skyldes bagerne i København ikke måtte bage frisk brød om morgenen, så de bagte hveder, der kunne holde sig til næste dag. Men de lækkersultne københavnere, der gik tur på byens gamle volde, kunne ikke vente til næste dag, men spiste det fristende brød samme aften. Denne tradition blev ved og bredte sig ud over landet.

